

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. K., nar.....**, bytem, zastoupeného JUDr. Tomášem Machem, LL.M., Ph.D., advokátní kancelář Týnská, s.r.o., se sídlem Křižíkova 196/18, 186 00 Praha 8 proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem 587 33 Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 1.242,- Kč do 15ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žaloba napadá výrok rozhodnutí žalovaného vydaného pod sp.zn. OOSČ7781/2011 OOSC/2007/PM/3, č.j. KUJI26451/2012, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí MěÚ Třebíč, č.j. OSČ-Př-176/2011/Hr-6, ze dne 11.7.2011 podle potvrzeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 10.5.2011 v 9:08 h v katastrálním území Výčepy na silnici II/360 ze směru k obci Třebíč jel s motorovým vozidlem tov. zn. Ford Focus, RZ 2AE 1554 nedovolenou rychlostí 149 km/h (rychlost změřená radarem), přičemž v tomto úseku je

stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ při rychlosti nad 100 km/h, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 144 km/h. Tímto jednáním měl porušit ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) 2 zákona o přestupcích. Za to mu byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1 písm. c) a § 22 odst. 7 cit. zákona uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 8 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Toto rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, tímto rozhodnutím byl zkrácen na svých právech zejména v důsledku nesprávného a nedostatečného vypořádání se s argumenty žalobce v odvolání a zejména byl zkrácen na svých procesních právech a to z těchto důvodů:

Rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné zejména z těchto důvodů:

1. V odvolání tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť nevycházelo z přesně a úplně zjištěného stavu věci, a důkazní řízení zůstalo neúplné. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí pouze vyjmenoval spisovou dokumentaci a některé další důkazy, které však nebyly na ústním jednání vůbec provedeny. Dokazování musí být bezpodmínečně prováděno postupem podle § 51 a násl. správního řádu, teda např. podle § 51 odst. 3 správního řádu se listina přečte nebo sdělí její obsah. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí v poslední větě tvrdí, že bylo přečteno oznámení o přestupku. Tato skutečnost je sice obsažena v protokolu z ústního jednání o přestupku, ve svém odvolání však žalobce namítal, že důkazní řízení na ústním jednání nebylo kompletní a ostatní důkazy uvedené v odůvodnění rozhodnutí nebyly na ústním jednání provedeny. Žalovaný přesto v napadeném rozhodnutí v rozporu se skutečností konstatoval, že relevantní důkazy při ústním jednání byly provedeny, ačkoli ze spisového materiálu je zcela zjevné, že k tomu vůbec nedošlo a aniž by vyjmenoval, které důkazy považuje za relevantní. Za naprosto zásadní důkazy, které jsou relevantní pro skutkové zjištění je přinejmenším záznam z radaru a jeho ověřovací list. Tyto nebyly na ústním jednání rozhodně provedeny. Pokud správní orgán I. stupně opírá své rozhodnutí o jakékoli důkazy, všechny tyto musí být na ústním jednání řádně provedeny.
2. Žalovaný nijak nevyvrátil žalobcovu námitku nepřezkoumatelnosti, spočívající v absenci řádného vyhodnocení důkazů, které, jak bylo výše uvedeno, navíc nebyly vůbec provedeny. Správní orgán I. stupně pak navíc velmi neobvykle na závěr ústního jednání, aniž by jakkoli vyhodnotil důkazy a provedl nějaké úvahy, vynesl bez dalšího výrok o vině, aniž by toto odůvodnil. Touto námitkou žalobce proti postupu, který nemá oporu v zákoně, se žalovaný vůbec nezabýval.
3. V bodě IV odvolání žalobce podal řadu argumentů ve svůj prospěch. Žalovaný se vůbec nevypořádal, jak to vyžaduje zákon, s námitkou žalobce v bodě IV odvolání, kde napadal skutečnost, že správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem nehodnotil vůbec žádné skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch. Tento postup je v rozporu zejména s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tuto námitku odbyl jednou větou v závěru odůvodnění, kde v rozporu se skutečností tvrdí, že sankce byla řádně odůvodněna, přičemž konstatoval, že sankce byla uložena při dolní hranici zákonného rozmezí, což odporuje skutečnosti.
4. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se nevypořádali dostatečně s žalobcovou dodatečnou omluvou. Žalovaný jednat tvrdí, že žalobce důvody omluvy měl doložit a nečinil tak. Žalovaný přitom vůbec nevykloučil možnost dodatečné omluvy. Pokud by tedy dodatečnou omluvu žalovaný mohl akceptovat, potom měl žalobcovo podání, tedy omluvu v odvolání považovat za vadné a podle § 37 odst. 3

správního řádu mu měl pomoci tyto nedostatky odstranit nebo ho měl k jejich odstranění vyzvat. Žalovaný, přestože měl od podání odvolání do vydání rozhodnutí dostatek času takto učinit, zůstal nečinný, v tomto směru nijak nekonal a pouze na poslední chvíli před uplynutím lhůty pro zánik zodpovědnosti za přestupek vydal napadené rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaným byla výrazně překročena a není chybou žalobce, že žalovaný rozhodoval v časovém tlaku na poslední chvíli před zánikem odpovědnosti za přestupek.

Žalobce pak namítal, že došlo k porušení jeho práva vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, porušením práva na spravedlivý proces, porušení základních zásad činnosti správních orgánů.

Správní řád v § 36 odst. 3 zcela jednoznačně a bez jakékoli pochybnosti ukládá správnímu orgánu povinnost *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“*. Správní řád v žádném ustanovení nezná výluky z této povinnosti. Neseznámení se s podklady pro rozhodnutí, resp. tím, že žalobci nebyla dána možnost se k podkladům vyjádřit, byl zkrácen na svých procesních právech. Důvody odvolacího orgánu, že *„Obviněný byl v předvolání řádně poučen o důsledcích nedostavení se k ústnímu jednání bez řádné omluvy – účast obviněného na ústním jednání je jeho právo, nikoli povinnost. Správní orgán I. stupně tak nemusel obviněného opětovně seznamovat s podklady pro rozhodnutí, když se o tuto možnost obviněný připravil svou neomluvenou účastí při řádně nařízeném ústním jednání“* nelze akceptovat, právě proto, že nemají žádnou oporu v zákoně. Neúčast na ústním jednání nemůže ze zákona znamenat ztrátu práva na seznámení se s podklady. Seznámení se s podklady má totiž garantovat mimo jiné jistotu účastníkovi řízení i v tom smyslu, jaký je obsah spisu. Dále by mohl žalobce ve smyslu § 36 správního řádu navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, což by mohl učinit právě u správního orgánu např. při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, což mu správní orgán neumožnil. Tím byla zásadním způsobem porušena jeho procesní práva a proto navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2012 a zaváže ho také k náhradě nákladů řízení, které žalobci vzniknou.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že zcela odkazuje na odůvodnění svého napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé jeho posouzení věci, na němž trvá. Žalovaný je přesvědčen, že v daném případě bylo postupováno zcela v souladu s platnou právní úpravou, žalobce nebyl zkrácen jeho postupem ani postupem správního orgánu I. stupně na svých právech, a proto z výše uvedených důvodů navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že 10.5.2001 postupovala Policie ČR, dopravní inspektorát Třebíč MěÚ, Třebíč spis č.j. KRP-J-31265-5/PŘ-2011-161006, který obsahoval Oznámení přestupku, úřední záznam z 10.5.2011, fotografii s popisem týkající se překročení rychlosti vozidla RZ 2AE 1554 dne 10.5.2011 a ověřovací list č. 8012-OL-7266-10.

Z tohoto spisu bylo zjištěno, že policie oznamuje, kterého dne a jakého přestupkového jednání se měl žalobce dopustit, když z oznámení vyplývá, že k přestupkovému jednání mělo dojít 10.5.2011 v 9:08 hod a týkalo se překročení rychlosti vozidla RZ 2AE 1554, kdy byla naměřena v místech, kde je stanovena maximální rychlost 90 km/h, rychlost 149 km/h, když

vozidlo bylo řízeno žalobcem. V závěru tohoto oznámení je uvedeno, že jelikož přestupek nelze řešit blokově na místě, bude výše zmíněný řidič oznámen na MěÚ Třebíč. Dále uvedeno, že řidič byl poučen dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb. a s přestupkem souhlasí. V úředním záznamu je pak uvedeno opět, jakého přestupku se měl žalobce dopustit, která hlídka a v jakém složení rychlost měřila, přičemž u měřicího přístroje je uvedeno přístroj, laser mikrodigicam LTI, k tomu přiložena příslušná fotografie a ověřovací list, z něhož bylo zjištěno, že rychlost byla měřena silničním laserovým rychloměrem, uvedeno výrobní číslo, datum ověření 9.11.2010, doba platnosti ověření rychloměru, jak uvedeno, končí dnem 8.11.2011.

Poté, kdy byl tento spis policií zaslán MěÚ Třebíč, tento dne 17.6.2011 oznamoval žalobci Zahájení řízení a Předvolání obviněného k ústnímu jednání, když věc byla vedena pod sp.zn. OSČ-PŘ-176/2011/Hr-2. V oznámení o zahájení řízení se žalobci oznamovalo z jakého přestupkového jednání je podezřelý, dále mu bylo sděleno, že ústní projednání přestupku je nařízeno na 11.7.2011 v 15:00 h, dále, sděleno, že jako předvolaný je povinen dostavit se v čas na určené místo, nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit, nejpozději v den ústního jednání. Dále uvedeno, že v případné nepřítomnosti musí být důvod písemně zdokladován a dostatečně prokázán. Uvedeno dále, že za náležitou omluvu uzná důvod správní orgán lékařsky doloženou pracovní neschopnost nebo přesvědčivé prokázání pracovního zaneprázdnění. Dále uvedeno, že při ústním jednání má žalobce možnost podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů se před vydáním rozhodnutí ve věci seznámit se spisovým materiálem a s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dále byl žalobce poučován v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, dále dle § 62 odst. 1 písm. a), § 79 odst. 6 správního řádu, § 73 zákona o přestupcích a v závěru uvedeno, že současně jako účastník řízení má práva a povinnosti zakotvená v zákoně č. 500/2004 Sb. správní řád. Má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko a právo na oznámení rozhodnutí. Dle ust. § 36 správního řádu mu musí být dána před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, dle ust. § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, činit si výpisky a kopie spisu. V řízení si může dle § 33 odst. 1 správního řádu zvolit zmocněnce. Zmocněnec v zastupování se prokazuje písemnou plnou mocí, vyjádření může učinit žalobce při ústním jednání nařízeném jak shora uvedeno.

Dále se ve spise nachází výpis z karty řidiče ze dne 22.6.2011, dále pak úřední záznam z 8.7.2011 v němž uvedeno, že z evidence VERA bylo zjištěno, že Michal Karásek nemá zřízenou datovou schránku ani se nenachází v seznamu osob s doručovací adresou. Z tohoto důvodu bude rozhodnutí o přestupku zasláno a adresu trvalého pobytu.

Ve spise se pak nachází Protokol o ústním jednání o přestupku § 74 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Z tohoto protokolu vyplývá, že se na předvolání nedostavil k ústnímu jednání žalobce Michal Karásek, neomluvil se, jednání se zúčastnila Bc. V.H. z MěÚ Třebíč, odbor správních činností a dále uvedeno, že správní orgán ověřil, že oznámení o zahájení řízení i předvolání bylo doručeno s dostatečným, nejméně 5ti denním časovým předstihem. Dále bylo konstatováno, z jakého přestupkového jednání je žalobce obviněn a jak se skutek stal, v kolonce *jiná zjištění* uvedeno – výpis KŘ a dřívější přestupky: obviněný má pět záznamů v evidenční kartě řidiče, aktuální stav bodového hodnocení je 5 bodů. Dále v tomto protokolu provedeno poučení o právech účastníka řízení: uvedeno, že jako obviněný z přestupku má žalobce dle § 73 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům

o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Současně jako účastník řízení má práva a povinnosti zakotvená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád. Dle ust. § 36 správního řádu mu musí být dána před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, dle ust. § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, činit si výpisy a kopie. Má také právo klást svědkům otázky podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V řízení o přestupku si může dle § 33 odst. 1 správního řádu zvolit zmocněnce, zmocnění k zastupování se prokazuje písemnou plnou mocí. Pokračováno, obviněný z přestupku poučení rozuměl.

Uvedeno dále že písemnost, určená do vlastních rukou (oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání), byla uložena na adrese trvalého pobytu obviněného dne 21.6.2011. Adresát si ji ve stanovené době (do 1.7.2011) nevyzvedl, proto správní orgán použil fikci doručení. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, pokud není písemnost doručena poštovním doručovatelem přímo do vlastních rukou, a jestliže si adresát tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. V daném případě je písemnost považována za doručení dnem 1.7.2011.

Uvedeno dále, že vzhledem k tomu, že se obviněný k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, rozhodl správní orgán v jeho nepřítomnosti, tak jak je uvedeno níže v protokolu. Byl proveden důkaz listinou a to přečtením oznámení přestupku od Policie ČR č.j. KRP J-31265/PŘ-2011-16006 ze dne 10.5.2011 a evidenční karta řidiče ze dne 22.6.2011.

Uvedeno pak dále, že obviněný, ač byl upozorněn na právní důsledky nedostavení se ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) § 60 a § 79 odst. 6 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v platném znění, stejně jako na možnost vyjádřit se dle ust. § 36 správního řádu, se bez omluvy nedostavil a proto správní orgán rozhodl věc projednat a rozhodnout podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. v jeho nepřítomnosti.

Poté následuje výrok rozhodnutí, tak jak je uveden v písemném vyhotovení rozhodnutí a v závěru protokolu pak uvedeno, že v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, bylo o přestupku rozhodnuto bez účasti obviněného, jelikož se k jednání o přestupku nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V protokolu pak uvedeno, že jednání započalo v 15:00 hod. a bylo ukončeno v 15:15 hod. podepsán úředník na úseku přestupku Bc. Vladimíra Hrbková.

K Protokolu je pak připojena obálka z níž vyplývá, že je žalobci doručována písemnost OSČ-PŘ-176/2011/Hr-2 a to na adresu, 675 05, na doručence vyznačeno uložit jen 10 dnů, dále se z doručenky zjišťuje, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21.6.2011 uvedeno jméno doručovatelky a pod tím uvedeno uložit do 1.7.2011 s podpisem doručovatelky.

Písemné vyhotovení rozhodnutí je datováno dnem 11.7.2011 č.j. OSČ-PŘ-176/2011/Hr-6, kdy uvedeným rozhodnutím MěÚ Třebíč byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 10.5.2011 09:08 h. v katastrálním území Výčepy na silnici II/360 ve směru k obci Třebíč jel s motorovým vozidlem tov. zn. F.F., nedovolenou rychlostí 149km/h (rychlost naměřená radarem), přičemž v tomto úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90km/h.

Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$ při rychlostech nad 100km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 144km/h. Tímto jednáním obviněný porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích, a za to se mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1 písm. c) a § 22 odst. 7 cit. zákona ukládá

pokuta ve výši 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí pak mj. uvedeno, že správní orgán nařídil na den 11.7.2011 v 15:00 hod. ústní jednání. V souladu s ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, bylo o přestupku rozhodnuto bez účasti obviněného, jelikož se k jednání o přestupku nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu a to přesto, že byl k projednání spáchaného přestupku řádně písemně vyzván a toto předvolání, v němž byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, mu bylo doručeno fiktivně. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, pokud není písemnost doručena poštovním doručovatelem přímo do vlastních rukou, a jestliže si adresát tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. V daném případě je písemnost považována za doručenu dle 1.7.2011. V odůvodnění pak uvedeno dále, že správní orgán při ústním jednání provedl důkaz listinnou a to přečtením oznámení přestupku Policie ČR č.j. KRPJ-31265/PŘ-2011-161006 ze dne 10.5.2011, úředního záznamu a evidenční karty řidiče. Součástí spisového materiálu je i fotografie pořízená přístrojem laser microdigicam LPI a ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70266-10, který garantuje, že daný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Správní orgán došel k závěru, že toto oznámení obsahuje dostatečně průkazné důkazní prostředky i k tomu, aby mohl konstatovat, že k přestupku došlo tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí a že obviněný je vinen z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a tedy z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Správní orgán při rozhodování o vině obviněného vycházel z důkazu uvedených ve spise Policie ČR.

Dále uvedeno, že při stanovení sankce vycházel správní orgán ze společenské nebezpečnosti přestupku, z jednání obviněného, z míry zavinění, z okolností, za kterých k přestupku došlo a vzal v úvahu závažnost přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kdy posuzoval o kolik km/h překročil obviněný dovolenou rychlost a dobu spáchání, neboť k přestupku došlo v pátečních dopoledních hodinách (vysoká hustota provozu). V neprospěch obviněného dále přihlédl k tomu, že má v evidenční kartě řidiče již pět přestupků (2007, 2008, 2009, 2010), z nichž dva se týkají porušení stejné povinnosti řidiče (překročení rychlosti mimo obec). Již uvedené svědčí o trvalé řidičské nekázni obviněného a proto správní orgán uložil pokutu i zákaz řízení ve výši uvedené ve výroku rozhodnutí. Sankce byly obviněnému uloženy v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích. Za tento přestupek zákon ukládá pokutu v rozmezí od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč. Spolu s pokutou je správní orgán povinen uložit rovněž zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to na dobu od 6 měsíců do 1 roku. Podle § 22 odst. 12 zákona o přestupcích přitom nelze od uložení sankce upustit. Zákonem stanovená sazba za uvedený přestupek vyjadřuje závažnost protiprávního jednání, které spočívá v překročení dovolené rychlosti mimo obec. Uložená sankce vůči obviněnému plní jak výchovně preventivní, tak represivní funkce a dle názoru správního orgánu by měla

v budoucnu přispět k tomu, aby obviněný při řízení motorového vozidla dodržoval povinnosti vyplývajícímu ze silničního zákona.

Toto rozhodnutí bylo žalobci doručováno na stejnou adresu jako předvolání k jednání a to na adresu, 675 05 a žalobce osobně toto rozhodnutí převzal 14.7.2011.

Proti němu ve lhůtě stanovené zákonem podal odvolání v němž uvedl, že s uvedeným rozhodnutím nemůže souhlasit a to především z částí výroku ohledně sankce, která byla žalobci tímto rozhodnutím uložena, především s ohledem na hustotu provozu a okolnosti, za kterých se přestupku dopustil. Ten den, což musí být patrné i z důkazního materiálu (fotografie) nebyl v daném místě téměř žádný provoz. V daném místě jel před obviněným nákladní automobil s jeřábem a za ním váhající paní v osobním automobilu tov. zn., kterou se rozhodl předjet a tím nabral větší rychlost v rámci rychlého a bezpečného předjetí. Jinak dle obviněného ten den byl téměř „nulový“ provoz s perfektní viditelností. Dále je zapotřebí poznamenat, že vzhledem k tomu, že denně obviněný dojíždí do místa výkonu práce, má časté služební cesty, soukromé cesty, a to jak s osobním automobilem tak i na motorce, ročně najede přes 80000 km, tak nikdy nezpůsobil dopravní nehodu, neřídil pod vlivem alkoholu, nebyl trestně stíhán a není si vědom, že by s ním během posledních 12 měsíců byl řešen nějaký přestupek. S výší finančního postihu obviněný souhlasí, avšak odebrání řidičského průkazu na tak dlouhou dobu je pro něj neřešitelný problém, neboť jeho nezletilý syn je postižený, a tudíž zcela nesoběstačný, kdy vyžaduje nepřetržitou asistenci, s čímž souvisí i to, že není schopen se žádným jiným způsobem jinak dopravovat a je zcela závislý na obviněném, kdy ho podle potřeby vozí osobním automobilem. Výše uvedené skutečnosti doloží lékařskou zprávou od pedagogicko-psychologické poradny, zprávou ze sociální správy a sdružením APLA (sdružení pro pomoc lidem trpícím autismem). Ke své neúčasti při jednání o přestupku uvedl, že byl v té době na cestě mimo území ČR. Dále uvedl, že se zavazuje absolvovat hrazený kurz bezpečné jízdy v Jihlavě. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považoval uloženou sankci za nepřiměřeně přísnou a tvrdou a navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného s rozhodnutím MěÚ Třebíč změnil tak, aby dle výše uvedených skutečností a svého uvážení uloženou sankci zmírnil.

23.8.2011 bylo na podatelnu MěÚ doručeno další podání žalobce označené jako odvolání proti rozhodnutí o přestupku OSČ-PŘ-176/2011/Hr-6 – doplnění v němž uvedl, že počínaje dnem 14.6.2011 se nacházel na služební cestě v zahraničí (SRN) na stáži ve společnosti F. motors, a to až do dne 14.7.2011. z tohoto důvodu si nemohl vyzvednout u poskytovatele poštovních služeb předvolání a zúčastnit se ústního jednání dne 11.7.2011. Po jeho návratu dne 15.7.2011 již bylo vydáno rozhodnutí ve věci. Vzhledem k pobytu v zahraničí a nulovém povědomí o doručení předvolání se nemohl správnímu orgánu ani předem omluvit. Proto tak činí až nyní při příležitosti odvolání proti rozhodnutí. Možnost dodatečné omluvy z ústního jednání podporuje i názor NSS v rozsudku č.j. 7 As 9/2009-66, kde stojí, citace: „*je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivní podmínky (náhlé onemocnění, úraz, který brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ust. § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o „bezodkladné omluvě“ správnímu orgánu s uvedením důvodů“.* Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí, to vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná

s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu“. Žalobce je přesvědčen, že jeho omluva s přihlédnutím k uvedeným okolnostem naplňuje znaky náležité omluvy a byla provedena bezodkladně.

Pokud pak jde o průběh ústního jednání, potom lze konstatovat, že podle protokolu o ústním jednání toto proběhlo zcela formálně, dalo by se říci, že to byla pouhá fraška. Správní orgán zahájil jednání v 15:00 hod. Správní orgán dále zcela formálně tvrdí, že poučil nepřítomného obviněného, což je sice v daném kontextu na první pohled úsměvné, ale pokud správní orgán v provedeném poučení konstatoval, že „Dle ust. § 36 správního řádu Vám musí být dána před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, dle ust. § 38 správního řádu máte právo nahlížet do spisu, činit si výpisy a kopie“, byl tedy povinen toto respektovat. Zcela nesrozumitelné a za daných okolností zcela nepřipadné považuje tvrzení, že „Obviněný z přestupku poučení rozuměl“.

V průběhu ústního jednání je nutno věc obviněného z přestupku řádně projednat, seznámit účastníka s podklady pro rozhodnutí a popř. provést dokazování o sporných okolnostech. Dospěje-li pak správní orgán na základě přesvědčivých důkazů k závěru, že obviněný spáchal označený přestupek, vydá ve věci rozhodnutí o přestupku. Nepřítomnost obviněného nezbavuje správní orgán povinnosti postupovat při ústním jednání v souladu se zákonem. Z celé procedury je zřejmé, že správní orgán nemůže ze zákonem stanovených mantinelů vybočit či vynechat tak některé na sebe navazující kroky, jak tomu bylo v případě žalobce. O jeho právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro vydání rozhodnutí byl žalobce poučen i předvoláním na ústní jednání. Přes tato dvě shodná poučení mu správní orgán toto seznámení a vyjádření upřel. Na základě uvedeného je zcela zřejmé, že správní orgán hrubě porušil též ust. § 4 odst. 4 správního řádu, kdy žalobci neumožnil uplatnit jeho práva a zájmy. Správní orgán jednal ve zřejmém rozporu s ust. § 36 odst. 2 a 3 a § 38 správního řádu, kdy žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nedal možnost vyjádřit se k jeho podkladům a neumožnil realizovat svá další práva ve smyslu naznačených v zákonných ustanoveních, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces garantované mj. v článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce pak poukázal na ust. § 51 zákon o přestupcích, který zakotvuje subsidiární použití správního řádu, včetně povinnosti postupu správního orgánu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 zákona o přestupcích (§ 3 správního řádu). Dále je přesvědčen, že skutková zjištění a následné právní závěry lze přijímat až po provedeném dokazování; podkladem tak není např. úřední záznam, neboť není procesně způsobilou výpovědí a může sloužit pouze jako vodítko pro zaměření dalšího dokazování. Upozornil znovu také na povinnost správního orgánu umožnit obviněnému z přestupku využít jeho oprávnění ve smyslu § 73 a § 74 zákona o přestupcích. Podle citovaných ustanovení rozhoduje správní orgán jen na základě dokazování provedeného při ústním jednání čímž je naplněn princip bezprostřednosti. Správní orgán při ústním jednání provedl či spíše neprovedl zcela formálním způsobem dokazování, za řádné provedené dokazování rozhodně nelze považovat tvrzení v protokolu z ústního jednání, že „Byl proveden důkaz listinnou a to přečtením oznámení přestupku od Policie ČR č.j. KRPJ-31265/PŘ-2011-16006 ze dne 10.5.2011 a evidenční karty řidiče ze dne 22.6.2011“. Navíc nezbyvá než konstatovat, že oznámení přestupku a úřední záznam v žádném případě nejsou důkazy o přestupku. Mohou být pouze jakým si vodítkem, jak je uvedeno výše. Naprostou formálnost v průběhu ústního jednání podporuje i časový údaj, ze kterého vyplývá, že celé jednání trvalo pouhých 15min. Je zcela

zřejmé, že za tak krátký časový úsek nelze provést všechny úkony, které jsou u jednání tvrzeny. Protokol o ústním jednání obsahuje 3 strany A4. Je zcela zjevné, že vypracovat takový materiál za tak krátký časový úsek by bylo zhora nemožné. Pracovnice úřadu již evidentně text protokolu z ústního jednání i text z ústního vyhlášení rozhodnutí měla připraven tak, aby do něj pouze doplnila některé drobnosti. Zákonnosti neprospívá ani skutečnost, že rozhodnutí bylo vyhotoveno bezprostředně po poučení a údajném provedení důkazů, a to bez jakékoli přestávky, která je nezbytná za účelem úvahy správního orgánu. Toto opět potvrzuje domněnku, že celé ústní jednání při projednávání přestupku bylo pouhou fraškou. Za výše popsané situace se žalobci jeví rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, neboť nevycházelo z přesně a úplně zjištěného stavu věci a důkazní řízení zůstalo neúplné. Správní orgán v rozhodnutí vyjmenovává spisovou dokumentaci a další důkazy. Dále vyjmenovává důkazy (např. fotografie, ověřovací list), které vůbec nebyly vzaty v úvahu při tzv. „dokazování“ na ústním jednání a provedeny jako důkazy. V odůvodnění musí být jednotlivé důkazy jednak vyjmenovány, provedeny a řádně vyhodnoceny. Výše uvedenému závěru ovšem musí předcházet právě zcela konkrétní hodnocení jednotlivých důkazů, aby bylo možno učinit takový závěr nejprve o hodnocení důkazů jednotlivě a poté ve vzájemných souvislostech. Takové hodnocení ovšem v odůvodnění rozhodnutí není vůbec obsaženo, to opět činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Správní orgán dále tvrdí, že „*při rozhodování o vině obviněného vycházel z důkazů uvedených ve spise Policie ČR*“, ačkoli tyto důkazy nebyly na ústním jednání vůbec vyjmenovány a provedeny jak je uvedeno výše.

Správní orgán při posouzení skutkového stavu přinejmenším nepostupoval dle ust. § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, resp. zákazu zneužití správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu a zásadou nestranného přístupu, resp. formální spravedlnosti. Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu nelze mít za bezpečně prokázané, neboť rychlost v průběhu celého skutku nebyla dostatečně zdokumentována a vyhodnocena.

Dále žalobce uvedl, že správní orgán při hodnocení jeho osoby nepostupoval v souladu se zákonem, když vyhodnotil pouze faktory hovořící v jeho neprospěch a údaje v kartě řidiče interpretoval způsobem pro žalobce nevýhodným a interpretoval je naprosto zavádějícím způsobem. Je pravdou, že dne 2.2.2007 překročil rychlost mimo obec na silnici I třídy tak, že namísto dovolených 90km/h jel rychlostí 108km/h. Z tohoto si vzal ponaučení a více než 2 roky žádný takový přestupek nespáchal, dokonce mu dne 21.2.2008 byly odečteny v registru řidiče 3 body. Dne 27.3.2009 překročil rychlost na dálnici D1 od té doby žádný takový přestupek nespáchal až do 10.5.2011. Dne 24.2. mu byly odečteny v registru řidičů další 4 body. V důvodové zprávě ke sněmovnímu tisku č. 833, kterým bylo navrženo zavedení bodového systému je uvedeno: „*v České republice, stejně jako dříve v jiných evropských státech, se ukazuje, že pro určité skupiny řidičů nejsou sankce spočívající třeba i v opakovaném ukládání pokut dostatečně účinné ani odstrašující před spácháním dalších přestupků. Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu, ale dává řidiči kdykoliv před tím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit*“. Právě toto byl případ žalobce, kdy změnou svého chování pozitivně ovlivnil své

postavení a svým aktivním postojem odvrátil hrozbu ztráty řidičského oprávnění v důsledku možného dosažení 12 bodů, proto považoval hodnocení své osoby správním orgánem za zjevně nesprávné a udělení zákazu činnosti v takové výši za příliš vysoké, zjevně neodpovídající a nesprávné a zákonu o jeho smyslu odporující.

Konstatoval dále, že správní orgán I. stupně ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce pak nepřihlédl vůbec. Z odůvodnění musí být jednoznačně seznatelné, jaké aspekty byly hodnoceny ve prospěch obviněného a jaké v jeho neprospěch. Správní orgán tak nejednal v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a § 68 odst. 3 správního řádu. Na základě uvedeného je dle žalobce zřejmé, že napadené rozhodnutí je protiprávní pro porušení řady zákonných ustanovení správním orgánem a navrhoval, aby rozhodnutí bylo zrušeno a řízení v plném rozsahu zastaveno.

Žalovaný rozhodnutí z 21.4.2012 č. j. KUJI26451/2012 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Odvolacími námitkami se po prostudování správního spisu vypořádal takto.

Uvedl, že přezkoumal dle ust. § 89 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení došlo zákonem č. 133/2011 Sb. s účinností od 1.8.2011 k novelizaci právních předpisů, které na jednání obviněného dopadají, zabýval se odvolací orgán z moci úřední otázkou, zda současná právní úprava není pro obviněného příznivější než znění zákona o přestupcích v době spáchání přestupků (viz § 7 odst. 1 zákona o přestupcích). Po porovnání příslušných ustanovení zákona dospěl odvolací orgán k závěru, že jednání, jehož se obviněný dopustil, je v plném rozsahu nadále jednáním protiprávním. Skutková podstata přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích zůstala nadále zachována včetně sankcí, které za ně hrozí. Došlo pouze k jeho „přesunutí“ ze zákona o přestupcích do ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v platném znění.

K námitkám obviněného odvolací orgán pak uvedl, že fotografie pořízená rychloměrem laser microdigicam LPI prokazuje, že v době spáchání přestupku byl v daném místě značný provoz. Pokud byl obviněný v době správního řízení mimo území České republiky, jak uvádí v odvolání, měl možnost se dodatečně omluvit, avšak důvody svoji omluvy měl zároveň povinnost doložit, toto však neučinil. K námitce týkající se projednání přestupku při ústním jednání odvolací orgán uvádí, že zákon nijak neupravuje délku ústního jednání a je zcela na správním orgánu I. stupně, za jakou dobu stihne přestupek projednat, je logické, že tato doba bude mnohem kratší, pokud je přestupek projednáván v nepřítomnosti obviněného. Ze spisového materiálu je zřejmé, že relevantní důkazy byly při ústním jednání provedeny, a to přečtením oznámení přestupku od Policie ČR č.j. KPJ-31265/PŘ-2011-16006, jehož součástí je záznam z rychloměru a jeho ověřovací list, který dokládá, že tento rychloměr byl v době změření obviněného plně funkční. Není podstatné, jak dlouho trvalo ústní jednání, jelikož tento údaj nemá na zákonnost rozhodnutí žádný vliv. Obviněný byl v předvolání řádně poučen o důsledcích nedostavení se k ústnímu jednání bez řádné omluvy – účast obviněného na ústním jednání je jeho právo, nikoli jeho povinnost. Správní orgán I. stupně tak nemusel obviněného opětovně seznamovat s podklady pro rozhodnutí, když se o tuto možnost obviněný připravil svou neomluvenou účastí při řádně nařízeném ústním jednání.

U odvolacího orgánu bylo obviněnému prokázáno, že se dopustil předmětného přestupku. K otázce uložených sankcí žalovaný uvedl, že uloženou sankci správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, odvolací orgán se s výší sankce v jejím odůvodnění ztotožňuje. Dle odvolacího orgánu si údaje uvedené v EKŘ obviněného nelze vyložit v jeho prospěch, neboť jednoznačně svědčí o obviněného dlouhodobé nekázní při řízení vozidla. Správní orgán I. stupně přesto uložil obviněnému sankce při dolní hranici zákonného rozmezí.

Právní a skutkové zhodnocení soudu

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující.

K námitce týkající se omluvy žalobce, když nebyl přítomen u ústního projednání přestupku, ke kterému byl předvolán, když v době, kdy mu byla předvolánka doručována, se v místě trvalého bydliště nezdržoval, pobýval pracovně v zahraničí a vrátil se až po termínu nařízeného ústního jednání o přestupku, vrátil se dne 15.7.2011.

Podle § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osoby lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

Z doručky založené ve správním spise vyplývá, že oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání o přestupku na den 11.7.2011 bylo žalobci doručováno na adresu jeho trvalého pobytu a to, což žalobce ani nezpochybňoval, zásilku nebylo možné doručit, tato byla v souladu se zákonem uložena u poštovního úřadu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu, nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů, ode dne kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.

Podle odstavce 2 § 24 správního řádu **prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.**

Podle § 41 odst. 1 správního řádu navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Podle § 41 odst. 2 správního řádu **požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požadavkem je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá.**

Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul 1 rok.

Žalobce uváděl, že v době, kdy mu bylo předvolání k jednání doručováno, se zdržoval z důvodu pracovních v Německu a vrátil se až 15.7.2011.

Soud zde uvádí, že není pochyb o tom, že žalobci bylo předvolání k ústnímu projednání přestupku doručeno řádně, v souladu se zákonem a žalobce nejpozději 14.7.2011 (nemohl se tedy vrátit až 15.7.2011) se toto dozvěděl, když tento den mu bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu o přestupku a dozvěděl se rovněž, že správní orgán ve věci nařídil jednání na den 11.7.2011. Správní orgán tudíž popisoval v odůvodnění rozhodnutí i skutečnost ohledně doručování předvolání k ústnímu jednání o přestupku a proč přestupek projednal bez účasti žalobce.

Pokud žalobce chtěl prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost v zákonem stanovené lhůtě vyzvednout, mohl v souladu s § 24 odst. 2 za podmínek ust. § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, což mohlo být dle § 41 odst. 2, do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. Když dostal žalobce rozhodnutí o přestupku 14.7.2011, mohl takto učinit nejpozději do 29.7.2011. Žalobce však takto nepostupoval, tedy nepostupoval v souladu s uvedeným ustanovením správního řádu, a až v doplňku odvolání podaném na poště (22.8.2011, doručeno MěÚ Třebíč 23.8.) uvedl, že vzhledem k tomu, že se nemohl pro pobyt v zahraničí k jednání 11.7.2011 dostavit, omluvu podává dodatečně a poukazyval zde na rozsudek NSS 7 As 9/2009-66, z něhož vyplývá, že účastník řízení nemusí být vždy omluven předem, před očekávanou událostí, vždy to závisí na okolnostech s tím, že obecně náležitou omluvou či neodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, když podle konkrétních okolností splnil znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.

V tomto případě soud uvádí, že v případě žalobce ohledně jeho neúčasti na nařízeném jednání dne 11.7.2011 nemohla být až omluva vyplývající z jeho doplňku odvolání podané k poštovní přepravě 22.8.2011, tedy za 5 týdnů poté, kdy se žalobce vrátil ze zahraniční pracovní cesty a kdy se dozvěděl, že mu bylo doručováno předvolání k jednání na 11.7. a toto se uskutečnilo.

Soud uzavírá: Žalobce byl k nařízenému jednání, kdy mu byl současně oznamováno i zahájení přestupkového řízení řádně předvolal, bez náležité omluvy se nedostavil a ani nevyužil možnosti, které mu dává ust. § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu.

Pokud jde o námitku žalobce, že ústní jednání o přestupku proběhlo bez jeho účasti, soud tu uvádí, že správní orgán postupoval zcela v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle něhož o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. **V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ať byl řádně předvolán, se k projednání dostaví nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.**

Z toho, co soud již uvedl konstatuje, že žalobce bylo řádně předvolán, k projednání se nedostavil bez náležité omluvy a proto správní orgán v souladu se zákonem jednání vedl v nepřítomnosti obviněného z přestupku.

Z oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání pak také vyplývá, že žalobce byl řádně poučen dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a i dle § 73 uvedeného zákona, když dle odstavce 2 § 73 obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.

Žalobce byl tedy řádně poučen a je pouze jeho věcí, že s tímto poučením se včas neseznámil, když mu bylo doručeno řádně, v souladu se zákonem. Pokud pak žalobce v doplňku odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu uvádí, že správní orgán porušil ust. § 4 odst. 4, 36 odst. 2 a 3 a 38 správního řádu, ani s tímto soud nemůže souhlasit. Podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožnil určeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle § 36 odst. 2 správního řádu účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.

Podle odstavce 3 § 68 správního řádu **nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.**

Podle § 38 odst. 1 správního řádu, účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci.

Ani jedno se těchto citovaných zákonných ustanovení správní orgán neporušil, postupoval zcela v souladu se správním řádem a v předvolání k ústnímu projednání přestupku byl žalobce řádně poučován ve smyslu ust. § 36 i 38 správního řádu. Opět soud uvádí, že je pouze jeho věcí, že si předvolání k ústnímu jednání o přestupku nevyzvedl, pokud se zdržoval v zahraničí, jak tvrdí, měl možnost postupovat po návratu ze zahraničí způsobem, který soud již uváděl.

Soud zde však musí shrnout, že správní orgán žalobce v ničem na jeho právech nezkrátil a podle příslušných ustanovení správního řádu ho řádným způsobem poučil.

K další námitce žalobce, že nebylo postupováno v souladu s ust. § 3 správního řádu, dle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, soud uvádí, že nedává žalobci za pravdu.

Ze správního spisu vyplývá a to z předložených důkazů policejním spisem, PČR, dopravní inspektorát Třebíč č.j. KR PJ-31265-5/PŘ-2011-161006, které obsahuje oznámení přestupku, úřední záznam, pořízenou fotografii a ověřovacího listu má soud zato, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně popsaného přestupkového jednání se žalobce dopustil, když žalobce sám v odvolání ani jeho doplňku tyto důkazy nezpochybnil, neuváděl nic, co by bylo potřeba dále zkoumat či doplňovat, tedy nic, čím by mohl ještě řízení doplnit správní orgán. Vůbec tedy nezpochybňoval, že by se přestupkové jednání, z něhož byl obviněn, neudálo, jak je výroku rozhodnutí správního orgánu popsáno. V tomto směru soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce proti uvedeným důkazům ani v odvolání žádnou konkrétní námitku nevznísl, bylo by dle názoru soudu zcela nadbytečné před správním orgánem provádět jakékoli dokazování. Soud ani neví jaké další dokazování měl žalobce na

mysli. Pokud by se mělo jednat např. o výslech policistů, kteří měření rychlosti prováděli, toto se jeví z důvodu ekonomiky řízení zcela nadbytečné, neboť žalobce ve svém odvolání měření rychlosti nezpochybnil ani neuvedl, že by rychlostí, jež mu byla naměřena, nejel.

Pokud žalobce zpochybňoval protokol o jednání ze dne 11.7.2011, když uvedl, že nebyly provedeny všechny důkazy, že byl proveden pouze jediný důkaz a to oznámení o přestupku. V tomto směru soud nepokládá tvrzení žalobce za pravdivé, neboť z Protokolu o ústním jednání vyplývá, že byl proveden důkaz listinou a to přečtením oznámení přestupku od Policie ČR č.j. KRPJ-31265/PŘ-2011-16006 z 10.5.2011 a evidenční karty řidiče. Pokud jde o oznámení přestupku, byl zaslán celý policejní spis citovaného čísla jednacího a součástí oznámení přestupku je i úřední záznam, fotografie překročení rychlosti vozidla a ověřovací list, jak ze spisu policie vyplývá když tyto doklady byly již v odůvodnění rozhodnutí také zhodnoceny, a bylo uvedeno, jaký důkaz byl proveden. Soud má zato, že je zcela jednoznačné, že součástí oznámení přestupku je i úřední záznam, fotografie a ověřovací list. Tímto vším byl jednoznačně důkaz proveden, důkazy jsou ve vzájemné shodě a rozhodně má soud zato, že správní orgán postupoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu, kdy k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o **listiny**, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Tyto důkazy také byly v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zhodnoceny a to tak, že z nich vyplývá, že tímto bylo prokázáno, že žalobce se přestupkového jednání dopustil.

Soud neví, jakým jiným způsobem by v této situaci měly být důkazy hodnoceny, když proti sobě nestála žádná protichůdná tvrzení a tato nebyla ani žalobcem a to ani v odvolání a jeho doplňku uvedena. Pokud žalobce poukazuje nato, že jednání trvalo pouze 15min., v tomto směru ve správním řádu ani v zákoně o přestupcích není uvedena žádná lhůta, jak dlouho má, mělo by nebo musí trvat ústní jednání o přestupku.

To že trvalo pouze 15 min. neznamená, že skutkový stav nebyl zjištěn náležitě, když žalobce provedené důkazy a z nich vyplývající zjištěný skutkový stav ničím konkrétním nezpochybnil.

Krajský soud zde cituje z judikatury NSS:

Jestliže z protokolu o jednání před správním orgánem I. stupně soud zjistí, že žalobce v průběhu řízení o přestupku žádné důkazní návrhy neměl a potřeba provádění jiných důkazů před orgány obou stupňů nevyvstala, pak shledal žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné se zřetelem k § 3 správního řádu z roku 2004 nedůvodnou (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.11.2011, č.j. 58a23/2011-24).

Zde soud tedy uzavírá, že nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn náležitě.

To že protokol o jednání byl ukončen výrokem rozhodnutí správního orgánu je také v souladu se zákonem.

Zde soud cituje z judikatury NSS:

Vydání správní rozhodnutí v jiný den než ten, na nějž bylo nařízeno ústní jednání o přestupku, není samo o sobě podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§76 odst. 1 písm.

c) s.ř.s.], jestliže jediným účastníkem řízení je pachatel přestupku, který se z nařízeného jednání opakovaně omlouval (podle rozsudku NSS ze dne 16.10.2007, č.j. 6 As 29/2006-44).

Z citace u tohoto judikátu jednoznačně vyplývá, že bývá obvykle pravidlem, že se vydává správní rozhodnutí ve stejný den, kdy je o přestupku jednáno, není však nic nezákonného, pokud by bylo rozhodnutí vydáno v jiný den, než je jednání o přestupku.

Soud tak nemůže souhlasit ani s tím, že by správní orgán nepostupoval v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při odůvodnění sankce, která byla žalobci za přestupek uložena.

Dle tohoto zákonného ustanovení při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, v míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

V souladu s tímto zákonným ustanovením soud uvádí, že dle jeho názoru se správní orgán vypořádal se všemi skutečnostmi, ke kterým je třeba přihlédnout při určení druhu sankce a její výměry, přičemž je zde nutné zdůraznit, že správní orgán správně posoudil to, že žalobce se v posledních letech dopustil vícero přestupkových jednání v dopravě, což je evidentně přitěžující okolnost, další přitěžující okolností je rozhodně to, že rychlost oproti povolené rychlosti 90 km/h v uvedeném úseku byla značně překročena a z přiložené fotografie vyplývá, že skutečně v uvedeném úseku v uvedené době byl hustota provozu značná, naopak žádná polehčující okolnost na straně žalobce není.

Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při rozhodování uvedeného přestupku postupoval přesně v souladu s platnými právními předpisy, skutkový stav byl náležitě zjištěn a správně právně posouzen a žalovaný se pak řádně s námitkami uvedenými v odvolání řádným způsobem vypořádal, včetně uložené sankce.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, naopak ve věci byl úspěšný žalovaný a požadoval nahradit náklady ve výši jízdného právního zástupce žalovaného k jednání Krajského soudu v Brně, když nařízení jednání požadoval žalobce. Náklady řízení žalobce řádně vyčísлил.

P o u ě n í : Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení. Lze proti němu podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

